

Quả táo của Jules

“Trong tình yêu, duyên số luôn có cách giúp ta tìm lại nhau. Đôi khi, chỉ cần đến một quả táo...”

- Ước mơ của anh là gì hả Hoàng?
- Anh muốn đến Mỹ du học. Muốn từ rất lâu rồi.
- Giống em yêu nước Pháp á?
- Ừ, rất giống.
- Vậy thì bao giờ anh sẽ đi?
- Anh cũng không biết nữa. Bây giờ anh thấy mình chưa đủ khả năng.
- Là tại em?
- Không phải.
- Rõ ràng.
- Thôi em nói đúng. Anh bị em bỏ bùa, haha...

Mấy ngày trước, nắng gắt bất thường, như tách cappuccino nghi ngút khói phủ vào mặt. Hôm nay, thời tiết trở lại đúng với mùa thu, những tia nắng dịu dàng vẩy qua những kẽ lá, chậm rãi theo những âm jazz vang đâu đây.

Hoàng ngồi trên một thảm cỏ xanh mướt, dưới một gốc anh đào. Anh vứt hết mớ đồ đạc linh tinh xuống, đặt hai tay ra sau đầu làm gối rồi ửng ý ngả mình.

Một lát sau, anh để đôi mắt chăm chú quan sát mọi thứ. Phía trước mặt, bên khung nền vàng đỏ của cây lá, bờ hồ tĩnh lặng chờ đợi những cơn gió đưa đây. Ở góc nọ, một đôi tình nhân bước hững hờ, hôn nhau ngọt ngào và cười mãn nguyện. Và không quá xa tầm mắt là một cỗ xe ngựa màu trắng toát lướt qua, chở những vị du khách mà chắc hẳn đang hết sức choáng ngợp và hứng thú với những gì phô bày trước mắt. Vài đứa trẻ nô đùa bên một chú chó,

tiếng hò hét vang đến tận chỗ Hoàng.

Bức tranh của một góc Central Park hoàn hảo như chính tâm trạng Hoàng lúc này vậy.

Mãn nhãn, Hoàng hướng cái nhìn lên những cao ốc chọc trời phía tím tắp, để chắc chắn rằng anh thực sự đang ở Mỹ. Trái mình trong một góc đẹp và thanh bình nhất Manhattan, trong một chiều chủ nhật rảnh rỗi hiếm hoi kể từ khi đến đây, có lẽ là điều duy nhất mà Hoàng vẫn chưa thực sự thích nghi. Không thể đếm nổi những lần, khi còn là một đứa trẻ, anh ngờ nghếch nói về việc sẽ du học Mỹ với tất cả những ai anh gặp. Và mới chỉ một tháng trước, lúc chuyển đi của mình còn chưa chính thức, anh vẫn ngồi trong một quán cà phê phố cổ, ngập trong những tài liệu dự án của một nhân viên thử việc.

Anh đã thực sự tìm lại được ước mơ thời thơ ấu. Cố ngăn bản thân không véo một cách vô nghĩa vào mặt, Hoàng nhú mày như vừa sức nhớ ra điều gì. Anh trở người, lúi túi trong balô ra một cuốn truyện. Cuốn “Anh có thích nước Mỹ không?” của Tân Di Ổ.

Hoàng lật chậm rãi. Ngay ở trang đầu tiên là dòng đề tặng với nét chữ quen thuộc:

“29/1: Phương Vy xinh đẹp tặng Hoàng ngu si. Nếu một ngày đến nước Mỹ, hãy mang theo cuốn sách này. Anh nhé.”

Một buổi tối mùa đông, cái rét len lõi khắp không khí. Hoàng ngồi cạnh Vy trên tầng cao nhất của tòa nhà cạnh đài phun nước nhìn thẳng xuống Hồ Gươm. Anh nhớ - ngay từ lúc bước ra khỏi thang máy - rằng họ đã ngắm pháo hoa ba lần ở đây. Và cho dù trời rất lạnh, Vy nằng nặc đòi ngồi phía ngoài sân thượng, ở chiếc bàn hai đứa vẫn thường say sưa hôn nhau. Thậm chí tối qua, cô đã giao hẹn trước với anh về chỗ họ sẽ ngồi.

Trong khi nhân viên phục vụ chưa đi khuất, Vy vội vàng mở lời, cứ như thể cô chỉ có 5 phút cho cuộc hẹn này vậy:

- Uhm... Thế... Mình chia tay, anh nhé.

Nếu chỉ phác hình cô lúc này, sẽ không ai tin rằng cô đang đặt dấu chấm hết

cho mỗi tình ba năm với Hoàng. Không nước mắt, không gào tên nhau. Vy thuộc tuýp người mạnh mẽ, hơn nữa, cô luôn suy nghĩ rất kỹ trong mọi quyết định. Nước mắt là điều thừa thãi. Còn Hoàng, bọng mắt sưng vù sau một đêm là điều ai cũng có thể nhận ra. Anh đặt hai tay lên bàn, khoanh lại và để chúng bất động. Mất một cái thờ dài để anh đáp lại Vy:

- Ủ... Thì chia tay.

- Thôi nào. Sao anh phải như thế? Ngày mai ra đường và tìm một cô khác đi.

Vy cố cột nhả. Một phép thử không đúng lúc cho Hoàng. Không giữ được bình tĩnh, anh đáp lại bằng ngữ điệu bức bối:

- Em nói như thế mà được à?

- Thì thôi. – Giọng như đứa trẻ con dối mẹ, Vy phụng phịu. Nếu không phải là họ đang chia tay, Hoàng sẽ thấy Vy quá đáng yêu mà ôm cô vào lòng, như anh vẫn làm. Tự nhiên thấy tim đập dồn dập, anh cố vớt vát một cơ hội:

- Tại sao phải thế này? Nếu em chán anh, cái cố du học để chia tay thực sự không cần thiết đâu. Còn nếu không phải, anh có thể phát điên lên vì cho rằng em không tin tưởng vào anh. Anh có thể chờ mà.

Vy lắc đầu rồi hít vào thật sâu. Mắt cô suýt đỏ hoe lên, hoặc là Hoàng đang tưởng tượng:

- Hoàng, anh quên những điều em nhắn tin hôm qua sao? Vấn đề không phải là tin hay không. Ba năm chẳng lẽ không đủ để em hiểu anh là người thế nào ư? - Vy thoáng ngập ngừng. - Chỉ là, em không đủ can đảm để yêu xa, Hoàng ạ. Nghĩ đến việc nhìn nhau qua webcam suốt 4 năm tới, em có thể ngất ra ở đây bây giờ đây.

Hoàng không phản ứng lại. Trông anh như một bức tượng ai đó bỏ quên giữa quán. Cứ như thế cái viễn cảnh Vy vừa nói đã đầu độc lý trí anh đây hiệu quả. Về phần Vy, một cách gượng ép, cô bật cười, mặc dù giọng như gãy đến nơi:

- Anh biết không, đôi lúc em ước nhà mình có điều kiện hơn. Để em cứ như

con thoi qua lại và gặp anh. Nhưng nếu cứ ước mà được, thì người ta sẽ đánh thuế ước mơ ngay, haha...

Hoàng biết những điều Vy nói là sự thật. Nước Pháp hiện lên trong nhiều câu chuyện của Vy. Hoàng nhớ lại những lúc Vy xuýt xoa về vẻ đẹp của Eiffel khi lên đèn. Hay nhiều buổi, cô thao thao bất tuyệt về những lâu đài, những nhà thờ theo phong cách gothic trải dài khắp Bordeaux khi anh đưa cô về. Thậm chí, anh rõ mồn một cái hôm cô tần ngần trước bức tranh vẽ Versailles trong một buổi triển lãm. Những lần đó, Hoàng đã biết sẽ có lúc thế này. Và chỉ ít ngày trước, lúc Vy vỡ òa gọi điện cho Hoàng, thông báo về suất học bổng thiết kế tại Pháp, anh lại thấy mình bị nuốt chửng bởi sự ích kỉ. Chưa kịp nhận ra cái lạnh lùng trong câu chữ của Hoàng, Vy chỉ kịp nhớ câu chào gọn lỏn và tiếng tút tút khi anh gác máy.

Như sợ Hoàng sắp chết đứng tại đấy, trước khi quá muộn, Vy lục tìm trong túi xách, lấy ra một quyển sách và đặt nó lên giữa bàn.

- Cái gì đây? - Hoàng hỏi cộc lốc.

- Món quà cuối trước khi đi, Hoàng ạ. – Vy trả lời Hoàng, trong khi cô dùng tay đẩy nhẹ nó về phía anh. - Thông thường, ngày trở về sau một chuyến đi, người ta mới có quà. Tuy nhiên, em thích khác người.

Ghé mắt liếc xuống bìa cuốn truyện một cách hời hợt, hứng thú ở mức zero hiện trên khuôn mặt Hoàng:

- Em biết anh không thích đọc mà. Thực ra là vì anh chả bao giờ đủ kiên nhẫn để đọc những câu chuyện mà phần nhiều không có thật mà ai đó viết nên. Một cuốn sách kinh tế có vẻ tốt hơn đấy. Hơn nữa, em lại đưa nó vào hôm nay...

Cố chêm câu cuối đầy vô duyên vào, Hoàng quay mặt đi, lảng tránh sự dò xét của Vy ở phía đối diện. Cô rõ ràng không để ý đến điều đó:

- Anh hãy giữ nó. Nếu một ngày anh đi học thạc sĩ ở Mỹ, hãy để em nghĩ rằng cuốn sách này đã là động lực cho anh cố gắng. Còn khi đó, việc có cần đọc nó nữa hay không sẽ là lựa chọn của anh. Cho dù nếu đọc hết, anh sẽ thấy điều em muốn nói.

- Em biết là anh không bao giờ có thể đến....

- Anh thôi đi. Bao giờ anh mới ngừng ngang bướng như thế?

Hơn mười lăm phút sau, họ tuyệt nhiên không nói gì. Vy nhìn Hoàng hồi lâu, dò xét. Đôi mắt anh đang dán chặt lên bầu trời đêm. Rồi Vy đứng dậy, ra khỏi chỗ. Cô kéo một chiếc ghế ngay gần, đặt nó sát cạnh anh và ngồi xuống. Suốt phần còn lại của buổi tối hôm ấy, Vy tựa vào vai Hoàng. Họ nắm tay nhau rất chặt.

“Bốp!”

Hoàng chỉ kịp “Á!” lên một tiếng rất to. Một quả táo đập gọn gàng lên trán anh, khi cuốn sách dừng ở trang thứ ba mươi ba, lúc Trịnh Vy bất ngờ hay tin Lâm Tĩnh đã đến Mỹ. Nếu là Issac Newton, hẳn anh đã phát hiện ra định luật “vạn vật hấp dẫn”, hoặc... chết vì đau.

Có lẽ cú va chạm đã làm Hoàng lú lẫn, vì phải 30 giây sau, anh bỗng chợt nhớ ra mình đang ngồi dưới một gốc anh đào chứ không phải cây táo của Newton. Và trong khi bóng một cô gái tiến lại phía Hoàng mỗi lúc một gần, tâm trí anh vẫn đang lang thang ở cuối đường chân trời.

- Anh có sao không?

Hoàng ngược lên. Một cô gái Mỹ xinh đẹp trong chiếc T-shirt vàng thùng thình. Đôi mắt xanh biếc và hút hồn tuyệt đối như thể mượn của Aishwarya Rai, nhìn anh vẻ lo lắng. Quên cả việc mình đang là nạn nhân, Hoàng nhìn như bị thôi miên về phía cô. Bỏ qua cử chỉ khiếm nhã của anh, cô gái xoay người về phía sau, hai tay chống nạnh:

- Jules, em hư quá đấy! Chị không chịu nổi nữa rồi.

- Em đã nói là em không thích táo mà! - Một cậu bé đi theo sau cô lí nhí, khuôn mặt bướng bỉnh và cau có.

- Không thích thì em cũng không thể cư xử như thế được. Chị sẽ mách bố!

Hoàng mỉm cười, đứng dậy và xoa nhẹ lên đầu cậu bé:

- Không sao đâu. Em chắc chắn sẽ là một tuyển thủ bóng chày tuyệt vời đấy!

Những tia nước có một màn trình diễn nghệ thuật hoàn hảo, trong khi ánh đèn hắt khéo léo đệm theo. Đến viện bảo tàng Brooklyn vào đầu giờ chiều quả là sự lựa chọn không tồi cho những du khách tìm kiếm một bức ảnh đẹp làm kỉ niệm. Tuy nhiên, phần thay thế cho sự sống động của khung cảnh ban ngày là chất lắng mạn khi trời tối - đúng điều Hoàng ưa thích.

Verne chọn lấy một chỗ trên bậc thang thứ mười bốn, ngồi xuống thoải mái. Và trong khi tay vẫy vẫy về phía Hoàng, cô nở một nụ cười rất tươi. Hoàng bỗng hấp tấp như đứa trẻ sợ mất quà, tiến nhanh về phía cô. Không chút lưỡng lự, anh đặt mình ngay cạnh.

- Thật tuyệt vời. - Hoàng tán thưởng, đôi mắt anh lướt trên đài phun nước trước mặt.

- Em đã bảo mà. Sẽ còn nhiều chỗ nữa ở New York để anh nói câu này.

Sau màn “đụng độ” tình cờ tại Central Park, Hoàng và Verne trở thành những người bạn. Chẳng cần kiểm soát rằng trường anh cách nơi cô ở hai ngã rẽ, cô hào hứng đòi đưa Hoàng đến những nơi ưa thích của cô ở New York.

Là một buổi rất muộn, ngoài trời đang mưa tầm tã, họ đến Colony Music. Hoàng đợi Vern tìm đĩa nhạc ưng ý của Rod Steward, trong khi anh đứng phía dưới thứ ánh sáng đỏ của tấm biển hiệu, nhẩn nha đếm những chiếc taxi màu vàng qua lại trên Times Square.

Là một sáng thứ bảy khác, sau hai tiếng lang thang, Verne dừng lại trước một cửa hàng, lặng người trước con búp bê bằng vải nằm lọt thỏm ở góc cửa kính. Và khi nhìn vào đôi mắt hấp háy của cô, anh tủm tủm cười, rất lịch sự bước vào trong và mang nó ra.

Hay là ngày thứ mười lăm họ quen nhau, hai người đứng dưới tượng Nữ thần Tự Do, nhại lại điệu bộ của bức tượng rồi nhìn nhau cười rũ rượi như những đứa trẻ.

- Thực sự rất tuyệt.

- Ủ, đúng vậy. - Hoàng đáp vô thức, trong khi tay anh chống lên cằm, đôi mắt mơ màng với mọi thứ trước mắt.

- Ý em là về cú ném của Jules.

- Hả? - Hoàng quay ra, nhìn chăm chăm vào Verne. Cô phá lên cười:

- Đáng lẽ em nên cảm ơn nó ngay lúc đấy mới đúng. Tuy nhiên, một cái kem lúc ra về hôm đó có lẽ là phần thưởng xứng đáng và đủ làm thẳng bé toe toét rồi.

Hoàng không trả lời. Có vẻ sự hài lòng về thị giác cũng như câu nói vừa xong của Verne là thứ duy nhất chạy trong đầu anh lúc này.

- Dù sao thì, anh biết không, em nghĩ rằng lần tới, em sẽ dẫn anh tới khu Tribeca. Trái bước ở đây vào một buổi tối, có lẽ anh sẽ không muốn về. Chúng ta có thể dùng bữa tối tại một nhà hàng em ưa thích. Cho dù không phải dịp lễ, ta sẽ thưởng thức món pa-tê gan ngỗng ngon tuyệt. Và một chai rượu nho đến từ Lyon là phương án không thể chê vào đâu. Mọi thứ sẽ hoàn hảo, cứ như thể anh đang ở Paris vậy.

- Anh à...

- Sao hả em?

- Hát cho em nghe đi.

- ...

- Em ước được thế này mãi.

- Anh cũng vậy.

- ... Anh!

- Ủ?

- Anh có yêu em thật lòng không?

- Tất nhiên là không rồi.
- Em không thích đùa kiểu ấy đâu!
- Thế thì em còn hỏi điều hiển nhiên đấy làm gì?
- ... Mà anh à.
- Gì nữa nào?
- Nếu ngày mai em đòi chia tay?
- Thì anh sẽ coi như một lời nói đùa.
- Nhưng nếu em chẳng thềm nói với anh cơ?
- Vậy thì anh cũng chẳng thềm chấp nhận.

....

Paris. Pháp. Phương Vy. Một chuỗi liên tưởng chạy trong đầu Hoàng vài tích tắc, cứ như thể anh cất kí ức trong laptop và nhấn “Search” vậy. Những kỉ niệm hân đã được xếp ngăn nắp, bởi ba năm bỗng tua lại rất liên hoàn. Ngày ấy, Vy rất hay đùa rằng nhiều đêm ngủ, cô mơ thấy mình được đi khắp thế giới cùng Hoàng. Hoàng lại hay tỏ ra bất lực trong việc đọc tên những nơi họ chưa đến trên Hà Nội. Anh dám chắc rằng chẳng một nơi nào trên thành phố không có dấu chân hai người.

Rồi anh lại nhớ những buổi tối hết điểm đến, anh và Vy chắc hẳn sẽ chọn một nơi để lang thang. Cho dù chỉ là nắm tay nhau, họ sẽ dừng chân tại bảng tin tức trên phố, vờ vờ đọc những mẫu tin đã vài năm chưa thay. Hoặc gần giống anh và Verne lúc này, hai người sẽ chọn một ghế đá bên hồ mà ngồi xuống, thì thầm hoặc hát. Vy bất chợt hỏi những câu băng quơ. Hoàng sẽ chỉ lắc đầu rồi mỉm cười diêm dạm. Cứ như thể những cái ôm anh dành cho cô là câu trả lời hoàn hảo nhất.

Rốt cuộc, những cặp tình nhân đôi khi vẫn cùng nhau làm những điều giản đơn hoặc vô nghĩa, rồi hài lòng với những nụ cười mà họ dành cho người mình yêu. Đó thực sự là một thứ hạnh phúc rất kì lạ...

- Em thích anh, Hoàng ạ.

Verne nhoài sang, đặt lên môi Hoàng một nụ hôn. Hoàng sững người, mở to đôi mắt. Nếu anh không thất thần đến vậy thì đã nhận thấy rằng Verne đã nhìn thẳng vào khuôn mặt mình một khoảng đủ lâu. Verne đã thực hiện hộ Hoàng nụ hôn mà cô chờ đợi anh. Một cách vô lý, anh đẩy Verne ra:

- Anh xin lỗi.

- Không sao. Vì em đã rất muốn hôn anh. - Verne cố giữ bình tĩnh, trong khi cô đưa tay quệt mạnh lên môi. Một người không vô tâm hẳn đã nhận ra đây là lần đầu tiên cô thoa son trong những buổi đi với Hoàng.

- Chỉ là anh...

- Anh không cần phải giải thích. Em quên mất là đã rất muộn rồi. Em phải về đây.

Không kịp để Hoàng trả lời và thậm chí chẳng buồn ngoái lại để thấy cái vẫy tay của anh, Verne vội vã tiến về phía cuối đường, rồi mất hút trong một chiếc taxi.

Đó là những cái ôm bất tận...

Đó là những lời yêu, lặp lại nhiều hơn bất kì đôi tình nhân nào...

Đó là những nụ hôn, say đắm đến mù mị...

Và giờ thì em cắt đứt mọi liên lạc với anh?

Và giờ thì em bước khỏi cuộc sống của anh?

...

Thứ ánh sáng hiếm hoi của chiếc xe tải chạy vụt qua, hắt lên từ vũng nước dưới đường, chiếu qua cửa sổ rồi nằm lại trên mặt đồng hồ treo tường của căn phòng tối. Trên sàn, đôi giày ướt sũng nằm vương vãi và chìa khóa căn hộ kẹt dưới chiếc ghế sa lông. Đèn phòng được tắt đi sau khi cái chói của đèn neon làm Hoàng quay cuồng.

Anh đi lại giữa căn hộ để giữ cho cơ thể mình hoạt động và đầu óc được tỉnh táo. Kim giờ chỉ đến số bốn nhắc Hoàng rằng đã năm tiếng kể từ khi rời khỏi viện bảo tàng Brooklyn, anh chọn cách bước vô thức dưới cơn mưa bất chợt để trở về nhà. Khuôn mặt anh thần thờ và đôi chân tê dại. Một tin nhắn của Verne hiện lên trên màn hình điện thoại.

“Em xin lỗi về chuyện hôm nay. Đúng một tuần nữa là sinh nhật em. Gia đình em sẽ tổ chức một bữa tiệc nhỏ tại ngôi nhà ở Newburgh. Lời từ chối của anh sẽ làm ngày của em không trọn vẹn. Em rất mong anh sẽ đến. Một lần nữa, xin lỗi anh về ngày hôm nay. Verne.”

Hoàng tiến về phía tủ lạnh. Một cách mất bình tĩnh, anh ngửa mặt lên, uống một hơi cạn ly nước đá. Tuy nhiên, thứ gì đó nặng trĩu ôm lấy cổ họng anh vẫn dai dẳng.

Đôi chân không đủ vững, Hoàng ngồi xuống ghế tựa một cách nặng nề. Chợt để ý thấy cuốn truyện của Tân Di Ổ đặt trên bàn, anh thở dài.

Anh rất nhớ em, Vy ạ.

Đúng tám giờ tối, Hoàng nhón chân bước về phía cửa ngôi nhà, rón rén xoay tay nắm, cứ như thể anh sợ ai đó biết được mình đang chuẩn bị bữa tiệc vậy. Trước đó, một bữa ăn rất đổi thịnh soạn, hay đúng hơn là một tiệc đứng xa hoa từ phía trong nhà trải ra ngoài vườn trong ngôi biệt thự của gia đình Verne, làm anh thấy ngọt ngào. Cho dù trước khi tắt bật đèn từng nhóm khách và nhận những lời chúc mừng, Verne dành nhiều thời gian cố làm Hoàng hòa nhập, thì anh vẫn hết sức ủ rũ ngồi ở một góc trong phòng chính. Khi xong xuôi bữa, những người lớn lên phía trên tầng, say sưa với những tách trà và những câu chuyện quen thuộc. Phía dưới, mọi người bắt đầu lắc lư theo những tiếng nhạc, Verne chuẩn bị đồ uống và Jules giúp cô làm điều đó.

Sau khi mở cánh cửa rồi gần như lao rất nhanh ra ngoài, Hoàng cố gắng đi thật xa khỏi ngôi nhà, dù thực sự bản thân biết rằng mình vẫn chỉ đang loay hoay trong vườn. Suốt một tuần nay, dường như trong đầu anh chỉ có đúng hai chữ “Phương Vy”. Mặc dù Hoàng đã rất vất vả để nói với Verne rằng cảm xúc anh dành cho cô là tình bạn, không hơn, nhưng mọi thứ họ làm, mọi nơi cô đưa anh đến lại khiến nỗi nhớ Vy mạch lạc hơn bao giờ hết. Hoàng ngoái lại về phía ngôi nhà. Dù sao anh cũng đã có một quyết định đúng. Nếu

ở lại, để có khi anh nhảy xổ lên bàn và phá tan cái party.

- Hoàng!

Hoàng giật mình gấp đôi lúc trái táo của Jules văng vào đầu. Việc nghe một ai đấy phát âm chuẩn tên mình ở đây, lúc này, khi mớ hỗn độn đã đủ ngập ngụa trong đầu, là điều anh không hề mong muốn. Thế nhưng, điều hiện hữu trước mặt lại làm anh chới với và người anh rung lên bần bật.

Là Phương Vy.

Phương Vy, bằng xương bằng thịt, đứng trước mặt và cách Hoàng chẳng đến hai vòng tay. Anh dám chắc mình có thể lặp lặp tên cô cả trăm lần ngay lúc này. Phương Vy đánh rơi cốc sô đa trên tay. Hai bàn tay cô vo lại, nắm chặt. Họ đứng nhìn nhau trong sự im lặng.

- Tại... tại sao em lại ở đây?

- Gia đình nhà em và Verne quen biết từ lâu. Em cũng rất thân với cô ấy. Và bữa tiệc thì... Nó hơi ồn ào quá. - Vy cười gượng, hất mặt về phía ngôi nhà, nơi party đang cao trào.

- Không. Anh không hỏi điều đó. Anh tưởng em đến Pháp. Sao lại là Mỹ hả Vy? Sao lại là Mỹ? - Hoàng gần như thét lên.

- Vì em biết anh sẽ đến đây.

Hoàng suýt không đứng vững:

- Em nói gì cơ?

- Em đã nói dối. Đó là một học bổng của Mỹ. Em đã chơi một trò chơi rất ngu xuẩn, Hoàng ạ.

Và trong khi đôi mắt cô bắt đầu ngấn nước, Vy đã chẳng thể giữ cho mình ngừng run rẩy:

- Em đã tự vẽ ra một kịch bản điên rồ. Rằng nếu anh thực sự yêu em, rằng nếu anh không chọn một cô gái nào khác sau khi em đi... Và nếu chúng ta

gặp lại, nếu anh tìm thấy em... Ta sẽ lại yêu nhau...

Giọng Vy nghẹn ngào và tiếng rưng rức bắt đầu phát ra từ cổ họng:

- Đã rất nhiều lần, em muốn gọi về cho anh và thú nhận mọi chuyện. Rồi em lại chẳng chịu nổi khi tưởng tượng ra sẽ có một cô gái nhắc máy thay cho anh, nên em lại không đủ can đảm. - Vy òa khóc. - Nhưng điều duy nhất rõ ràng với em, là em rất nhớ anh. Em thực sự rất nhớ anh.

Cô gần như ngã xuống, nhưng rất kịp thời, Hoàng đã vươn người về phía trước, đỡ lấy cô. Trong khi những giọt nước lăn nhanh trên gò má Vy, Hoàng vòng tay ôm chặt người anh yêu. Cái việc mà buổi tối chia tay anh đã không làm. Họ cứ đứng như thế, rất lâu.

Cách họ không xa, Verne tựa thân mình vào cánh cửa, nhìn xuyên lớp kính. Ngay sau khi phát hiện ra Hoàng rời khỏi bữa tiệc, cô đã tìm anh. Cô lặng im, rồi bất giác bật cười. Trước khi để một ai đó biết rằng cô đang khóc, Verne hít một hơi thật sâu và trở lại với bữa tiệc.

Một buổi chiều Manhattan trong Central Park.

- Anh đừng quên là tối nay 11h Verne bay. Mình cần phải xuất phát sớm hơn. Em muốn mua tặng cô ấy một cái gì đấy.

- Ừ. Anh nhớ mà. Tất nhiên là sau bữa tối ở Tribeca. - Hoàng nhìn Vy, nháy mắt.

- Xét cho cùng, mọi chuyện trong cuộc sống ta chẳng thể ngờ được, anh nhỉ. Giờ Verne lại tới Việt Nam. Hai năm là ít cho công việc tình nguyện của cô ấy nhưng lại là quá dài đối với em. Em sẽ nhớ cô ấy lắm.

- Anh mong rằng cô ấy sẽ gặp nhiều may mắn.

Vy chẳng tiếp lời. Cô đang tưởng tượng về bữa tối ở Tribeca.

- Mà em biết không. Thực ra anh chưa đọc được gì ở cuốn truyện em đưa.

Vy không bước nữa. Cô vờ buông tay Hoàng ra và tỏ vẻ giận dỗi:

- Em biết ngay mà.

- Nó quá dày. Hơn 600 trang, và vô số chữ. – Hoàng chống cằm, trong lúc anh đan bàn tay mình với những ngón tay nhỏ bé của Vy. - Nhưng mà anh ước mình đã đủ kiên nhẫn hơn. Để đọc hết câu chuyện và hiểu được thông điệp của em. Nếu thế thì mọi thứ đã không quá lâu như thế này.

- Thực ra, trong đây có một thông điệp thực sự. Về nghĩa đen đấy!

Hoàng hết sức ngạc nhiên, anh quay sang Vy và đợi một câu trả lời.

- Em đã viết vào góc một trang sách tên trường và nơi em ở khi đến Mỹ... Và để em nhớ xem nào. Đó chắc chắn là trang thứ ba mươi tư. Điều em lo ngại rằng sự lười nhác của anh sẽ làm mình lạc nhau suýt nữa đã đúng. Do đó em chẳng đủ can đảm viết thông điệp ở cuối cuốn truyện khi chơi trò thử thách này.

- Trang thứ ba mươi tư á? – Hoàng sửng sốt. Buổi chiều hôm ấy, những trang sách và hình ảnh Trịnh Vy được tái hiện rất rõ trong đầu anh.

- Vâng. Em chắc chắn. Nhưng mà sao anh lại hỏi thế?

Hoàng chỉ lắc đầu, rồi mỉm cười. Anh hôn Vy - một nụ hôn mà anh đã nhớ rất lâu, dưới những gốc anh đào mùa thu.

Và ai đó có thể viết lại trong một cuốn truyện rằng:

“Trong tình yêu, duyên số luôn có cách giúp ta tìm lại nhau.

Đôi khi, chỉ cần đến một quả táo.”